

Arrest

nr. 89 455 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2012 werd verzoeker een bevel gegeven het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker werd diezelfde dag op de hoogte gebracht van deze beslissing. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering
In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, C., Van Assche, Attaché, wordt aan de persoon die verklaart zich [M.M.I.] te noemen, [...], en welke verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn,*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 121
Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 Kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze staten uitgezonderd,

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14 §3, 4°; de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokken verblijft op het Schengengrondgebied zondereen geldig visum. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17.08.2011 en 04.01.2012. Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van deze wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Island, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden: betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet dat betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend op 10.05.2010. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RW op 13.07.2011. Betrokkene heeft een bijlage 13qg betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten op 17.08.2011.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 27.09.2011. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene kreeg op 04.01.2012 een bijlage 13guater betekend met een bevel om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 27.12.2011. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 09.07.2012.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 09.01.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 15.05.2012.

Betrokkene haalt aan feitelijk samen te wonen met de Belgische onderdaan [V.H.] [...]. Tot op heden werd echter geen wettelijke samenwoning geregistreerd en werd geen huwelijksaangifte gedaan. Deze louter feitelijke samenwoning geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in het Rijk.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden; Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te stuiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat :

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17.08.2011 en 04.01.2012. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29 juli 1991, de schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: "Artikel 62 bepaalt het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed." Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993). Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: "Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. 'De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249). Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De DVZ weet heel goed dat verzoeker deze maand in het huwelijksbootje met mevrouw [V. H.] (21.3.1989) van Belgische nationaliteit zou stappen, maar wenst dit blijkbaar op onredelijke wijze te verhinderen. Dit gaat niet op! Voor de huwelijksaanvraag diende nog 1 document te worden vertaald dat op 18.7.2012 werd binnengebracht op het Stadhuis. Alle documenten voor de huwelijksaanvraag liggen dan ook neer op het Stadhuis, wat de DVZ heel goed wist. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen. Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.3. Verzoeker betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken wist dat hij ging trouwen met mevrouw V. H. (van Belgische nationaliteit, geboren op 21 maart 1989) en dat dit op onredelijke wijze wordt verhinderd.

2.1.4. De Raad stelt vooreerst dat de redenen waarop de bestreden beslissing is gegrond, duidelijk in de motivering van de bestreden beslissing te lezen staan. Zo staat er, onder meer, te lezen dat "**betrokkene**

op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17 juli 2011 en 4 januari 2012.” In de uiteenzetting van diens eerste middel betwist verzoeker deze vaststellingen als dus danig niet.

2.1.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.1.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (R.v.St., nr. 129.903, 30 maart 2004; R.v.St., nr. 160.589, 27 juni 2006).

Wat betreft verzoekers concrete kritiek dat het bestuur geen rekening zou hebben gehouden met zijn nakend huwelijk, geldt dat op het moment van de bestreden beslissing geen enkele huwelijksintentie bleek uit het administratief dossier. De bestreden beslissing kon er derhalve geen rekening mee houden. De regelmatigheid van een bestuurshandeling wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Op het moment van de bestreden beslissing was deze informatie niet aan het bestuur meegedeeld en kon zij er bij gevolg geen rekening mee houden. Een motiverings- of zorgvuldigheidsgebrek wordt op dat vlak dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker vordert *"op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken"*.

2.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in de onderhavige procedure niet *"de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken"* kan vorderen, gelet op hetgeen gestipuleerd staat in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet. De Raad neemt evenwel aan dat dit om een materiële vergissing gaat en behandelt onderhavig beroep dan ook gewoon verder als een vraag om de vernietiging en de schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.2.3. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *"De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat verzoeker wordt weggerukt uit zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn sociaal en gezinsleven in België abrupt afgebroken zou worden. Het DVZ weet heel goed dat verzoeker in het huwelijksbootje zou stappen met mevrouw [V. H.] [...] van Belgische nationaliteit, maar wenste hen blijkbaar op compleet niet proportionele wijze een stok in de wielen te steken. Dit gaat niet op!! Zie hieromtrent brief door mevrouw [V.] aan aanvraag 9bis (stuk 11 bij aanvraag 9bis: in casu stuk 3). Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Verzoeker is trouwens een harde werker wat zijn werkgever bevestigt in het kader van zijn 9bis aanvraag. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de*

gemeenschap geen sprake kan zijn. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.4. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker betoogt dat hij wordt weggerukt uit zijn omgeving waar hij sociaal en psychologisch een evenwicht vindt. Verzoeker wijst opnieuw op de huwelijksintentie. Hij stelt een harde werker te zijn.

2.2.5. De Raad benadrukt nogmaals dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het bestuur op de hoogte was van een huwelijksaangifte of huwelijksintentie van verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing van 17 juli 2012. Bij gebrek aan kennis van dit gegeven kan, op dat vlak, de bestreden beslissing dan ook onmogelijk als disproportioneel worden bestempeld. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003r nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.2.6. In zoverre verzoeker wijst op zijn leven en integratie in België, geldt dat verzoeker pas sedert mei 2010 in België verblijft en dat hij wist dat zijn verblijf slechts gedoogd werd totdat uitspraak werd gedaan over de asielaanvraag. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13 juli 2011 en verzoeker kreeg derhalve een bevel om het grondgebied te verlaten op 17 augustus 2011. Sindsdien verblijft verzoeker in illegaal verblijf op het grondgebied, doch verkoos hij dit illegaal verblijf verder te zetten en een tweede maal asiel aan te vragen. Deze aanvraag werd afgesloten op 4 januari 2012. Bovendien kan verzoekers verblijf en integratie geenszins vergeleken worden met zijn verankering in zijn land van herkomst, waar hij tenslotte ruim 24 jaar heeft verbleven. Verzoeker maakt een schending van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde en laatste middel werpt verzoeker de schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955.

2.3.2. Verzoeker licht zijn derde en laatste middel als volgt toe: *"De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag. Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en onder meer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755). Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoeker. Verzoeker is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Het begrip 'privé-leven' omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing. De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van hun levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. Hij heeft een duurzame relatie met een Belgische [V. H.] [...] van Belgische nationaliteit en zou deze maand in het huwelijksbootje stappen. Voor de huwelijksaanvraag diende nog 1 document te worden vertaald dat op 18.7.2012 werd binnengebracht op het Stadhuis. Alle documenten voor de huwelijksaanvraag liggen dan ook neer op het Stadhuis, wat de DVZ heel goed wist. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging*

van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.3.4. In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 EVRM. Dit artikel luidt vooreerst als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.3.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.3.6. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.3.7. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.3.8. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.3.9. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.3.10. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat *“dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing. De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van hun levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. Hij heeft een duurzame relatie met een Belgische [V. H.] [...] van Belgische nationaliteit en zou deze maand in het huwelijksbootje stappen. Voor de huwelijksaanvraag diende nog 1 document te worden vertaald dat op 18.7.2012 werd binnengebracht op het Stadhuis. Alle documenten voor de huwelijksaanvraag liggen dan ook neer op het Stadhuis, wat de DVZ heel goed wist. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin”*. De verzoekende partij meent dat deze inmenging niet proportioneel en niet noodzakelijk is in een democratische samenleving waardoor artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

2.3.11. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

2.3.12. Verzoeker wijst op de banden die hij in België heeft opgebouwd. Verder wijst hij op de duurzame relatie met mevrouw V. en hun huwelijksintentie. De Raad duidt er vooreerst op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

2.3.13. Waar verzoeker wijst op de relatie met mevrouw V., geldt dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Daarnaast is het zo dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing louter feitelijk samenwonend was met mevrouw V.. Slechts na het nemen van de bestreden beslissing heeft verzoeker zijn huwelijksintentie kenbaar gemaakt aan het bestuur. Zodoende was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verzoeker noch wettelijk samenwonend, noch gehuwd met mevrouw V. Gewone sociale relaties vallen,

in principe, zonder het aantonen van een speciale band van afhankelijkheid en/of behoefte, niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2.3.14. Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Bovendien verhindert de thans bestreden beslissing verzoeker en mevrouw V. niet om in het huwelijk te treden. Evenmin maken zij ernstige hinderpalen aannemelijk die de opbouw van een gezin in Sri Lanka zou bemoeilijken. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC